

אתה זוכה אי אתה מקריבו!

איתמר: המחשב בשחיתות שלמים על מנת לאכול מן הבשר לאור שלישי, שזמן אכילתן שני ימים ולילה שבינתיים, וחישוב לאכול בלילה שלאחר היום השני [שלמחרתו שלישי] —

חזקיה אמר: כשר דלא הוי פיגול כחשב "חוף לזמנו". **רבי יוחנן אמר:** פסול משום פיגול.⁷

ומבארין טעמייהו: **חזקיה אמר כשר:** דהא ⁸ **לא אינתיק מזמנו לגמרי לשריפה,** שעדיין

לא הגיע זמן שריפה עד הבקר, ולפיכך לא הוי "חוף לזמנו" לענין פיגול.

רבי יוחנן אמר פסול: דהא אידחי ליה מאכילה, שכבר עבר זמן אכילה.

תו נחלקו: **האוכל** משלמים שלא פיגל בהם **לאור שלישי** — **חזקיה אמר:** פטור מכרת של נותר, **דלא אינתיק לשריפה** שחייבים לשורפו רק בבוקר של היום השלישי ועדיין אינו "נותר" אף שאסור כבר באכילה.

רבי יוחנן אמר: חייב, דהא אידחי ליה מאכילה, ומשעה שנדחה מאכילה הוי נותר.

בדס.

והחזו"א בליקוטין תירץ לפי פירוש התוס' שהנידון הוא על קודם צאת הכוכבים, ואם כן כונת הגמרא להקשות שנעמיד הפסוק באופן ששחטו קודם שקיעה וזרקו אחר שקיעה בעודו יום, והפסוק מלמדנו שלענין זמן האכילה אנו מחשיבים אחר שקיעה כיום המחזר ויהיה נאכל למחרת ועוד יום אחד שאחריו, וזה המכוון בלשון הגמרא "קריב דם למחר", שהוא כיום חדש, אבל לענין זריקה נחשב עדיין כיום.

7. במנחת אברהם ביאר שלדין פיגול במחשבת חוף לזמנו צריך שיחול אז שם נותר, ולא די במה שאינו זמן אכילה, ומשום כך שני המחלוקות של חזקיה ורבי יוחנן אחד הם, שלחזקיה מאחר ואיננו עדיין בשם נותר, אינו נעשה פיגול אפילו שאינו כבר זמן אכילה, ולרבי יוחנן שכבר חל בו דין נותר למרות שאינו בשריפה, משום כך הוא גם כן פיגול.

8. האבי עזרי [איטורי מזבח ג ח] כתב לבאר על פי מה שמבואר ביבמות [ב] שרבי יוחנן סובר שנותר בזמנו [כלומר בליל שלישי] אינו נשרף

אלא ביום, ושלא בזמנו נשרף אפילו בלילה, ונחלקו עליו שם בגמרא שלעולם אינו נשרף אלא ביום, וכן הלכה, ואם כן בדברי חזקיה כאן מבואר שבאמת בליל שלישי יש שתי הלכות שאין שורפין, האחת כמו בשאר לילות, והשניה, לפי שעדיין לא הגיע זמנו לשרף, ועדיין אינו מן הנשרפין, ורבי יוחנן סובר שזה כל הדין יום הנאמר בשריפה.

אולם באמת מוכח שגדר הדין שאין שורפין בליל שלישי לרבי יוחנן אינו אותו הגדר כמו לחזקיה, וכמו שיבואר א"ה.

והקשה **האבי עזרי** [מעשה הקרבנות ד א] מהמבואר בתוספתא [פסחים ה י] שבשר הפסח נעשה נותר בעלות השחר, והרי ביום טוב אינו נשרף, ואם כן לחזקיה היינו צריכים לומר שלא יהיה נעשה עדיין נותר, דלא אינתיק לשריפה.

ובהכרח לומר שמאחר ומצד זמן הקרבן היה טעון שריפה בבוקר, ורק מסיבה אחרת שאסור אז במלאכה איננו נשרף, משום כך הרי הוא בודאי כבר מן הנשרפין והוא בשם נותר גמור שדינו בשריפה.

אבל לרבי יוחנן, הרי מוכח ממה שאינו נשרף בליל ט"ז, שעדיין הוא נקרא נותר בזמנו שאינו